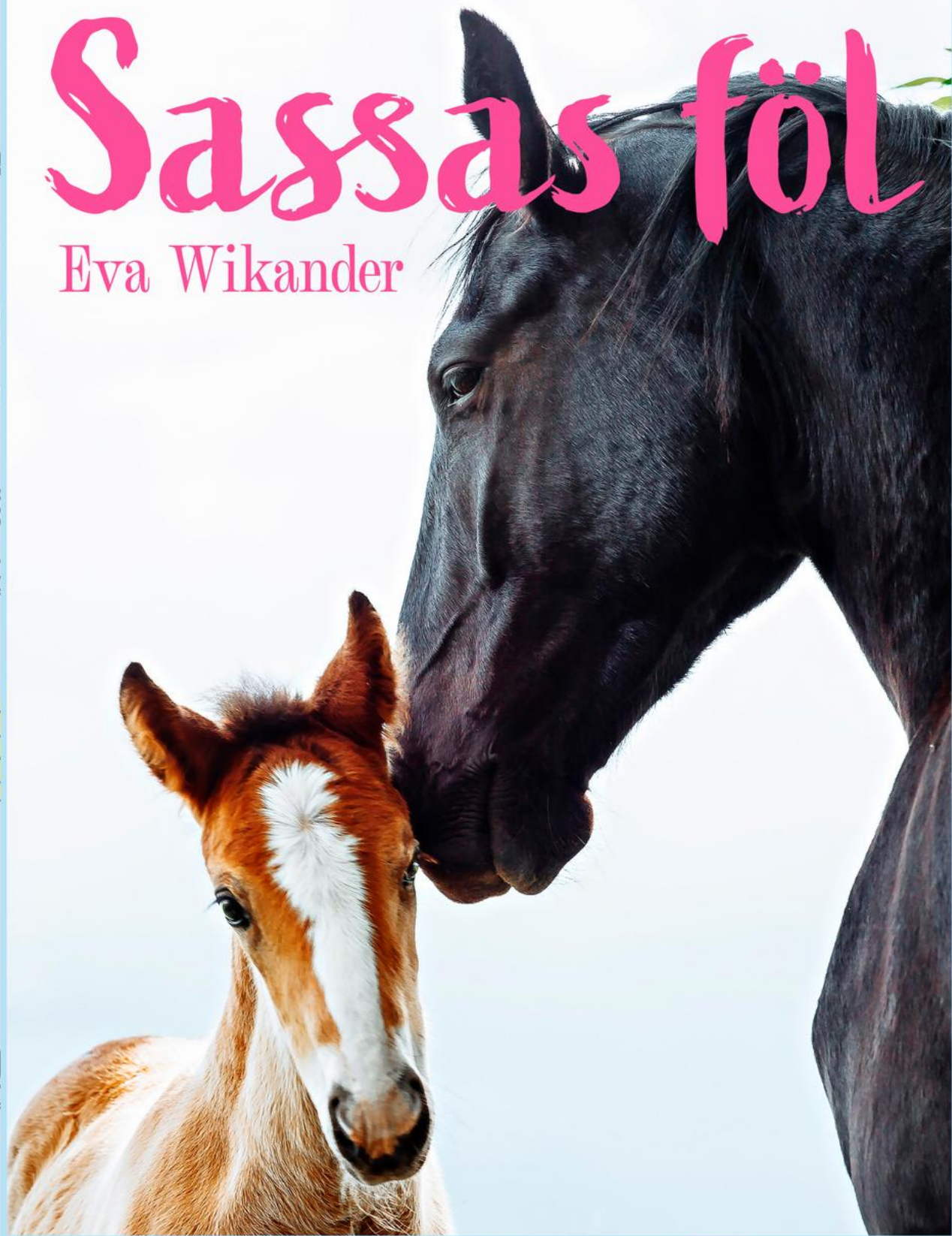

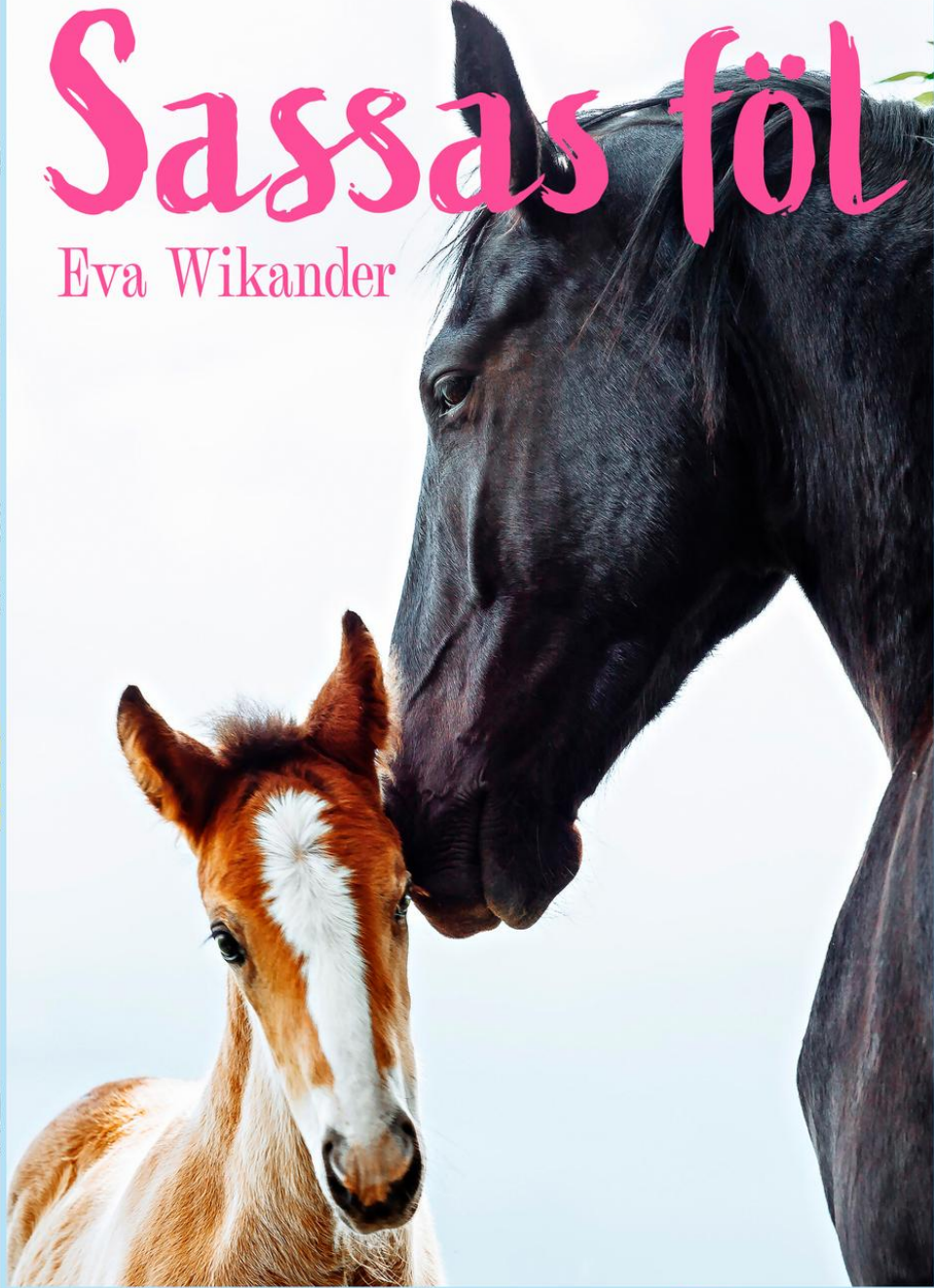
Sassas föl

Eva Wikander

Sassas föl

Eva Wikander

 SAGA
EGMONT

Eva Wikander

Sassas föl

Saga

Sassas föl

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1990, 2018 Eva Wikander och SAGA Egmont, an imprint
of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726126778

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

Till TOVE

Alldeles i slutet av backen snubblar Elin och faller. Hönsfloeken som går och pickar bland hästspillningen frasar iväg mot hagen.

Men tuppen står kvar på ett ben och blinkar elakt.

Lyckligtvis är stallbacken tom på folk. I skuggan under päronträden står shetlandsponnyn Sassa och flåsar.

När Elin sliter upp stalldörren slinker gårdsgrisen ut mellan hennes ben och rultar iväg i riktning mot potatislandet.

Tre, fyra flickor i Elins ålder rusar ut på backen för att få fatt på Knutte, men den befriade grisen galopperar lycklig in bakom hallonbuskarna och försvinner ur sikte.

- Hejda honom, skriker Anna. Viktor hackar ögonen ur honom!

Elin gnider sina ömma knän. Jakten på Knutte får vara för hennes del. Hon är redan genomsvettig efter den långa språngmarschen ner till Dalen.

Från en jättelik bur, placerad på en pall intill stalldörren, ljuder en skärande skarp sirén. Därpå följer en osande räcka svordomar som avslutas med ett stort hånflabb.

Amazonpapegojan ger sig tillkänna, som vanligt mycket upphetsad när det blir liv och rörelse nere på stallbacken.

Nu är det augusti. Sensommarhettan har förvandlat den lilla dalsänkan med sina två stallbyggnader till en bakugn. Den varma, ångande luften ligger som ett lock över djur och människor och det tycks inte hjälpa att brisen fyller ett par segel på sjön därutanför.

Ingen vind orkar sig in till Dalen.

Men en efter en har flickorna kommit tillbaka från sina sommarlov. Gänget på ett tiotal personer har åter samlats

för att planera hösten, skriva listor på vem som ska göra vad, d v s sköta hästar, hålla i nybörjarridningen, laga kaninburar, vakta telefonen, samla ägg, bygga om boxen till Sassa som väntar föl, beställa foder, ringa hovslagaren, skaffa fler ryktborstar, hålla småbarn undan elaka Viktors vassa näbb, måla om kontoret - helst i rosa - samt fundera ut ett nytt ställe för dyngstacken.

Ekonomin sköter Ingvar, stallets ägare, liksom allt annat som kan bli för tungt och ansvarsfullt för flickorna.

Den ena stallbyggnaden rymmer fyra hästar. De står i varsin box, två på vardera sidan om en smal gång. Längst in ligger en liten sadelkammare och i spiltorna intill förvaras hö och halm.

I den andra byggnaden finns ett kontor med bord, några stolar och en telefon. Där bor också Knutte, hönsen, stallekatterna Kilen och Krokodilen, alla kaninerna samt husråttan Stina som lever en lyxtillvaro i havrebingen när hon inte föder ungar bakom värmeelementet.

Felicia, även kallad Frillan, är äldst i stallgänget. Hon är kunnig, har respekt för barn och djur och ansvarar sedan många år för en stor del av stallets skötsel. Ingvar betalar henne en rejäl timpenning mot att hon försöker hålla ordning på nycklar och lås och att hon ser till att pengarna som strömmar in från ridningen hamnar i kassaskåpet på kontoret.

Det är inga stora summor, men varje kväll vid stängningsdags puttrar Ingvar ner på sin gamla röda moped för att räkna kassan och hämta sina ägg.

Ingvar är omtyckt bland flickorna. Han är rättvis och mån om att också de yngre, nybörjarna, ska få ett ord med i laget.

De som deltar i skötseln av stallet får dessutom rida gratis.

När det blir kris, om flickorna är sjuka eller upptagna på annat håll, då rycker Morsan in.

Hon bor strax bakom stallbyggnaderna i ett litet vitmålat trähus med glasveranda. Ingen vet hur länge hon levt i Dalen och ännu mindre hur gammal hon är.

Hon verkar mycket ung och kraftfull när hon får ett av sina vilda raseriutbrott. Då har hon plötsligt inte alls ont i benen längre utan sparkar i väggar och slår i dörrar och vrålar som en karl trots sitt svaga hjärta.

Hon lägger sig gärna i stallets skötsel för hon tycker att småflickor bör vara hemma lite oftare och läsa sina läxor i stället för att drälla omkring på stallbacken.

Morsan försvarar sitt revir, sina små trädgårdsodlingar och välskötta rosenbuskar med en ilsken gårdshunds ihållande skall.

När djuren, särskilt hästarna, är på rymmen och beträder hennes mark blir Morsan fruktansvärt arg. Hon svär och gormar och rykten berättar att det är hon som lärt amazonpapegojan Krukan att säga fula ord.

Den gamla, grå och slitna Morsan, däremot, brukar leende vagga mellan hus och stall med en skvätt mjölk åt katterna, en påse nybakade kanelbullar åt flickorna eller med sovel åt grisen.

Hon kan också vara den stora tröstaren, den som alla söker upp när det hänt en smärre olycka. Då kan man kliva på i Morsans hus, bara man lämnar skorna kvar på glasverandan. In i köket med skrubbsår, näsblod, huvudvärk för därinne finns första förband, sårlösningar, pulver och plåster och tusen lindrande, milda ord.

Men denna augustieftermiddag smiter Elin in i stallet för att själv tvätta av de ytliga såren på benen med kallt vatten.

Hon vill varken veta av Morsan, Frillan eller de andra flickorna så länge det svider om knäna och något som

känns som gråt ligger och trycker djupt nere i hennes strupe.

För egentligen handlar det inte bara om skrubbsåren.

Alldeles innan hon rusat ner till stallet genom skogen hade hon haft ett häftigt gräl med sin mamma. Och allting hade ställts på sin spets. Det gällde hösten, skolan och framtiden. *Elin*s framtid för en gångs skull. Om att börja i sjuan, i en helt ny klass med nya ämnen och lärare och längre skoldagar.

- I sjuan kommer du inte att hinna med stallet som förut, hade hennes mamma Kersti sagt.

Varning, varning, för nu hade nämligen Kersti själv laddat upp inför hösten med kvällsstudier på universitetet och kurser och tentor på längden och tvären.

Sommaren den långa och ljusa, den obeskrivligt lata och sköna hos farmor i Värmland, hade sopats ut med blixstens hastighet.

Hösten gjorde en rivstart med nya scheman, med storstädning och skyhöga ambitioner.

Kersti hade jämt så bråttom med allting.

Elin's pappa, Ubbe, höll sig som vanligt i bakgrunden med sin saxofon. Tutade vemodigt inifrån sitt vadderade rum där han övade om dagarna.

Elin hade blundat. Helst hade hon velat hålla för öronen också.

- Jag har massor att göra i stallet! Och vem ska annars sköta Sassa? Hon är faktiskt van vid mig! Ingvar säger att hästar mår bäst av att ha samma skötare...

- Skrik inte åt mig! Det handlar om din framtid Elin, du måste sköta det som är ditt! De där småhästarna klarar sig ju, det finns massor av flickor som vill hjälpa till...

- Det gör det inte, vrålade Elin. Du vet inget om hästar för du är ju nästan aldrig nere hos oss!

Ajajaj. Det tog. Kerstis ögon hade genast mörknat av dåligt samvete.

- Dessutom ska min kanin få ungar nästa vecka!
- *Din* kanin?

Kerstis mörkerögon klev rakt in i Elins. Påminde Elin om den tunga vardagsvisan som snart skulle eka i hennes huvud:

Akta mamma, var försiktig, mamma vill inte höra höga ord, meningar med nej i, smyg, smyg, be pappa dämpa tonerna på saxofonen, mamma är så trött så trött. Diskar och lagar mat åt tokstollarna på psyket hela dagarna. Mamma måste sova, mamma måste läsa, mamma vill bli nåt annat, pappa tjänar inga pengar, vem ska laga mat ikväll, pappa har en spelning...

- I alla fall, suckade Kersti, så gillar jag inte att du springer därnere i skogen när det blir skumt om kvällen. Jag hörde förresten häromdan att de fått en ny kille till Holken. Han hade visst knivhuggit en flicka i din ålder. Knivhuggit, Elin!

- Du tjarar alltid om Holken fast jag sagt att killarna där är jättesnälla. De ligger faktiskt och mekar under sina gamla bilar hela dagarna!

- Jag har aldrig gillat det där ungdomshemmet! Dessutom ligger det på tok för nära ert lilla stall. Jag blir helt galen av oro när jag tänker på vad som kan hända er!

- Förresten, avbröt Elin, ska Anna börja i åttan och hon sköter Sesam fyra dagar i veckan. Hennes föräldrar tjarar aldrig!

- Jag struntar i vad Anna får! Du är Elin, min Elin...

- Kaninungar mamma! Små och söta - kan du inte komma ner och titta bara. Vi har fjorton stycken just nu, och sen kommer ju Sassas föl! Men nu har jag bråttom, jag måste sticka ner till Dalen. Vi ska göra listor. Och skriva schema för hösten!

Sa Elin myndigt.

Alltmedan Ubbe blåste en sorgsen slinga genom lägenheten.

Elin teg och drog sig mot dörren.

Teg och svalde ner gråten. Sen smet hon in i sitt rum och bytte till stallkläder, till sin smutsiga tröja och de gamla shortsens med hål i fickorna.

Återvände till köket med snabba steg och plockade åt sig ett par bananer som hon stoppade ner i en plastpåse.

Stannade en andra gång i köksdörren och betraktade sin mamma.

- Jag går nu.

- Ja, ja. Vi äter sex. Prick!

- Sen har vi Sassa. Veterinären säger att hon kommer att föla vilken dag som helst. Troligen nästa vecka, säger Frillan och tuggan på pennan där hon sitter mitt i ringen bland flickorna med planeringskalendern i knät.

- I nästa vecka! Hoppas det blir innan skolan börjar, muttrar Elin och känner hur det hettar till i kinderna.

- Vi får fixa en lista på dem som kan tänka sig att ha nattjouren här och ringa veterinären. Ifall det nu blir nåt problem.

- Sassa har fölat förut, avbryter Anna med expertröst.

- Jag vet, jag vet, men för säkerhets skull, fortsätter Frillan och rotar i skrivbordslådan efter papper.

- Jag vill, jag kan, viftar Helén, yngst i gruppen och med ett brinnande rött hårsvall som ramar in det magra, nästan taniga ansiktet. Men hennes blick är skarp och nu stirrar hon intensivt på Frillan.

- Alltså... det är ju ganska mycket ansvar och du har väl inte hållit på så länge med hästar, säger hon tveksamt.

- Det har jag visst för jag var med när morfars ardenner fick föl i juli. Jag såg precis hur det gick till, jag var inne i